

на едно снисхожденіе помоли войекари-тѣ си, отъ свободнѣ-тѣ си волю да му прѣдадѣтъ свѣтый-тѣ сѣдѣ. Цѣла-та войска ся съгласи, само единѣ ся противи и той улови топорѣ-тѣ си и удари стовнѣ-тѣ, щото ся счюпи, и извыкиж: «Царѣ-тѣ подобно на насѣ, да има само онова кое-то му ся пада чрѣзъ жребіе-то.» Кога-то скоро слѣдѣ това войскари-тѣ ся събрахъ на едно поле посвячено на Бога на войнѣ-тѣ, за да ся прѣгледѣтъ отъ царѣ-тѣ Хлодовика, той рече на дързостный войнѣ: «Най-лоши-тѣ оржія си донесълѣ, защо-то нито коніе-то нито топорѣ-тѣ ти сѣ сгодни за бой.» Съ тѣзы думы и съ прѣзреніе, му хвърли оржія-та прѣдѣ позѣ-тѣ; и кога-то той ся наведе, да ги земе пакъ, той го удари съ топора си въ вратѣ-тѣ съ думы-тѣ: «Тѣй, ты си направилъ съ стовнѣ-тѣ при Соассонѣ.»

Не много врѣме слѣдѣ това Хлодовикъ ся ожени за Клотилдѣ, една христіанска принцесса, коя-то ся трудеше да склони мѣжя си за да приеме Христіанство-то.

Дълго врѣме всякой трудъ ся виждаше като безплоденъ, кога-то най-послѣ въ часѣ-тѣ на притѣсеніе-то посѣянно-то сѣмя можеше да изникне. Аллемани-тѣ отъ горны-тѣ страны на Рейнѣ внезапно нападнѣхъ Колонскый царѣ, и Хлодовикъ му прибърза на помощ. При *Цюлтисѣ* (въ 496 г.) станѣ единѣ страшенъ и прочютъ бой; щото Колонскый царѣ былъ раненъ, людіе-тѣ му побѣгнѣхъ и Хлодовикъ вече почна да глѣда